

foregaaende Taler i, at det er en meget uklar og elastisk Bestemmelse at sige, at man maa nok bestikke, naar Bestikkelsen er af underordnet Værdi, men ikke, naar den spiller en større Rolle. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor man skal have Lov at bestikke med en Ting af underordnet Værdi, hvorfor det i og for sig er værre at give flere Penge ud for at naa det Gode, man vil naa ved Tilgift. Jeg vilde ogsaa mene, at det er for ubestemt at tale om denne underordnede Betydning, som det altid er meget vanskeligt at trække Grænser for.

Naar jeg skulde nævne et eller andet formelt Spørgsmaal, som jeg kunde ønske at sige nogle Ord om, vil jeg tale et Øjeblik om det allerførste Ord i Lovforslaget: „Den, der“ o. s. v. Det forstaar man jo første Gang, man læser det, saaledes: den Person, der o. s. v., men Meningen er dog vel ikke at indskrænke det hele Lovforslag til enkelte Personer. Hvis man kunde tænke sig en Virksomhed, som ikke nogen Enkeltperson staar i Spidsen for, men en S sammenslutning af Personer, et Aktieselskab eller lignende, der drev en Forretning, hvor saadant foregik, som er forbudt i Lovforslaget, saa er jo dog Meningen ikke den, at den paagældende Virksomhed skulde gaa fri. Saa forstaar man ved „den“ ikke længere en Person, men saa forstaar man en samlet Virksomhed, en Institution. Saa kan der komme forskellige Vanskeligheder frem. Sæt nu, at en saadan Virksomhed gør sig skyldig i noget af det, der kan straffes med Fængselsstraf. Hvem er det saa, der kan straffes? Er det hele Selskabet, eller hvis et saadant Selskab har flere Ledere, Direktører, er det saa dem alle sammen, eller hvem iblandt dem er det? Skal der trækkes Lod mellem dem, eller skal de selv udpege, hvem der er Synderen, og faa ham straffet? Der kan komme Vanskelighed frem, naar man har med et saadant sammensat Væsen at gøre. Jeg ser ganske vist i en af Udtalelserne fra Foreningerne, at man ogsaa kan opfatte noget saadant som en Person, som en Enkeltperson. Der staar nemlig et Sted som Bevis for, hvor nyttigt det er at skærpe Bøderne, at der er et Firma, der gaar rundt og praler af at have tjent mange Penge paa en bestemt Vare til Trods for de Bøder, det har maattet betale. Jeg ved ikke, om et Firma kan gaa rundt, et Firma er jo ikke nogen Enkeltperson? Men dér har man altsaa opfattet det saaledes. Det er for øvrigt en Forening, der i det hele taget udmærker sig netop ved det friske Sprog, der er fjernt fra al Kancellistil. Foreningen kalder eks-

empelvis den Mindelse fra Ministeriet, som den har modtaget om at svare paa Ministeriets Spørgsmaal, for et Rykkerbrev, og Rykkerbrev er ikke noget Kancellistilsudtryk. Jeg gaar derfor ud fra, at der ikke blot tænkes paa Enkeltpersoner, men at ogsaa den mere sammensatte Virksomhed gaar ind under denne Lov, men det staar der ganske vist ikke noget enkelt bestemt Sted.

Senere hen er der saa et Udtryk, som forekommer mig højest utydeligt; jeg forstaar det i alt Fald ikke. Der staar, at man maa ikke angive noget urigtigt, medmindre det er rigtigt, naar man angiver det. Altsaa, naar det urigtige er rigtigt, maa man nok skrive det. Jeg forstaar ikke, hvad det vil sige. Det drejer sig om, at man ikke maa angive urigtigt, at f. Eks. en Vare er blevet udmærket ved Udstillinger, og saa slutter Perioden med: medmindre det var rigtigt, den Gang man angav det. Naar det har været rigtigt, da man angav det, kan det aldrig blive urigtigt senere. Det er ikke af den Slags Ting, der kommer og forsvinder. Har man faaet en Udmærkelse, har man faaet den til alle Tider. Der er noget i Udtrykket, som forekommer mig at være uholdbart; en Ting kan ikke paa en Gang være rigtig og urigtig. Men det er jo kun en Uregelmæssighed i Affattelsen. Maaske det betyder, at man ikke maa angive at have faaet en Udmærkelse, før man har faaet det paa Tryk saa at sige, at den ér der; at det er urigtigt, hvis man, inden man officielt har faaet det meddelt, lader det gaa ud i Offentligheden. Men, som sagt, det kan maaske forklares, hvad Meningen er, i et Udvalg.

Saaledes kunde der maaske ogsaa peges paa andre underordnede Punkter, hvor et eller andet Udtryk maaske kunde være klarere, end det er. Men der er ingen Anledning til at fremhæve noget saadant her, det vil jo kunne gøres i Udvalget, hvis der er Anledning til det. I det store og hele anbefaler jeg, altsaa Lovforslaget til villig Modtagelse.

Gunnar Fog-Peterson: Jeg har kun bedt om Ordet for at henstille til den højtæredede Minister at stryge § 17 i Lovforslaget, der fastsætter, at Loven skal forelægges til Revision i 1928. Den blev sidst vedtaget i 1921 og har saaledes nu kun været gældende i tre Aar. Nu er det altsaa Meningen, at den skal gælde i fire Aar til, og saa skal den atter laves om. Jeg har tidligere haft Lejlighed til overfor ærede Ministre at pege paa det uheldige i disse Revisionsbestem-